

A watercolor illustration of a street scene. In the foreground, a street leads towards a row of houses. On the left, a taller house with a bay window is visible. In the middle ground, a row of smaller houses with gabled roofs and chimneys stretches across the frame. A banner with a red animal, possibly a dog, is hanging from one of the houses. The sky is filled with soft, yellow and blue clouds, suggesting a bright, slightly overcast day. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Armastuse õppetund

Betty Neels
The Course of True Love
2011

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anu Rooseniit
Korrektor Inna Viires

© 1987 by Betty Neels
© 2014 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad **firmale Harlequin Enterprises Limited** või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B01267214
ISBN 978-9949-25-485-9

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja e-raamatud www.ebooks.ee

Esimene peatükk

Märts käitus täpselt nii nagu pidi: tuli leebelt kui lambuke ja muutus siis mõirgavaks lõviks. Neid õnnetuid, kes olid sunnitud tänavale minema, piitsutasid jääkülma vihm ja vinget tuul. Ja oli ütlematagi selge, et need, kes liikusid väljas, kibelesid sisse niipea kui võimalik.

Tänaval seisis pikk järjekord avatud vihmavarjudega kannatamatutest inimestest, kes olid valmis sööstma bussi niipea, kui see nähtavale ilmub. Rea lõpus seisev neiu ohkas alistunult, kui vihmavarjult ta selja taga vihmapiisku kuklale nirises. Päev oli olnud pikk, neiu oli väsinud, kodu bussisõidu kaugusel, kusjuures ta polnud kindel, et üldse pääseb järgmisele bussile...

Buss tuligi ja pritsis seisma jäädes veelarakaid rentslit üles. Rahvahulk sööstis edasi. Kui aeglaselt liikuv vanem meesterahvas neiu ees sammukese taganes ja astus ta jalapõiale, müksas vihmavarjuomanik talle pahaselt selga. Neiu hingeldas valust ja jäi tahtmatult seisma, ning tagapool olijad tõrjusid ta kohe kõrvale. Mistõttu ta pidi astuma haiget saanud jalaga rentslis voolavasse porisesse vette.

Buss sõitis minema, võttes peale peaaegu kõik ootajad, ning jättis neiu tilkuvat jalga kõnniteele tõstma ja järjekorras uuesti kohta sisse võtma. Milleni ta ei jõudnud, sest bussi taga sõitnud auto jäi ta kõrvale seisma ja juht ronis välja.

Mees näis tänavalaternate valguses väga pikk ja neiu ei näinud teda selgesti. Mees küsis ärritatult: „Kas saite viga? Ma nägin, mis juhtus. Istuge autosse. Ma viin teid koju.”

Neiu tõstis mõtliku pilgu rebitud sukkpükstelt ja venirelt. „Täna. Ma eelistan bussi.” Neiu hääl oli sama meeldiv kui ta nägu, ent selles kõlas jäine toon.

„Ärge rääkige rumalusi, noor daam. Mul pole kavatsust teid röövida. Pealegi paistate üsna visa, et enda eest seista.” Mees eiras tema pahast susisemist. „Ärge laske mul oodata. Mul on kohtumine kokku lepitud.” Ta muutus aina kannatamatumaks.

Mehe kiitusest meelitatud neiu võttis vastu abikäe ja istus autosse juhi kõrvale. „Kuhu?” küsis mees autot liiklusse suunates.

Tüdruk tõmbas salamisi ninaga. Auto oli Rolls Royce ning lõhnas naha ja kergelt lõhnavee järele. Ta vastas oma meeldiva, kuid ikka veel jaheda häälega: „Te olete pidanud küsima seda enne, kui ma autosse istusin, kuhu ma poleks istunud, kui te poleks olnud nii kannatamatu. Meadow Road, Stamford Streetilt ära keerata. See...”

„Ma tean, kus see asub. Mis number?”

„Viisteist,” vastas neiu. „Sinna on pikk maa. Pange mind mõnes bussipeatuses maha, minuga ei juhtu midagi.”

Mees ei vastanud, ja mõne hetke pärast sai neiu aru, et ta ei kavatsegi vastata. Neiu silmitses oma jalga – see oli jätnud auto uhkele vaibale porise pleki ja veritses tasapisi. Ei midagi tõsist, mõtles ta.

Nad ületasid silla ning mees pööras auto Waterloo jaama ümbritsevatele rahvarohketele tänavatele ja sealt Meadow Roadile – kitsale tänavale, mis polnud oma nime väärt*, sest terves selle ulatuses ei kasvanud ühtegi rohuliblet. Majad olid eendakendega, välisukse juurde viis paar trepiastet ja pool-keldrikorruse aknaid varjasid raudvõred. Mees peatus maja number viisteist ees ja tuli autost välja. Neiut üllatas, et mees avas talle ukse ja pakkus kätt. Siis seisis ta kõnniteel ja vaatas mehele otsa. Ta oli pikk tüdruk, aga pidi ikkagi üles vaatama.

„Täna teid, te olete väga lahke. Ma loodan, et te ei jää kokkusaamisele hiljaks.”

„Kuidas teie nimi on?”

Neiu vastas asjalikult: „Claribel Brown. Ja teie?”

„Marc van Borsele. Nüüd, kui me oleme tuttavad, tulen teiega kaasa ja vaatan teie jala üle.”

Claribel märkas mehe käes arstikotti. „Kas te olete arst?”

„Jah.”

Vaielda polnud mõtet. „Väga hea, aga ma saan ise...”

„Ärgem raisakem viisakuste vahetamisega aega.”

Claribel avas värava natuke jõulisemalt, kui oleks pruukinud, ja läks mööda kulunud treppi ukse juurde. Tänavalaterna hämar valgus muutis maja värvi puna-

* *Meadow* – ingl k aas. – Toim

seks, kahel pool olid potid, kus kasvas loodetavasti midagi rohelist. Claribel võttis võtme ja Marc avas ukse. Ta süütas ka valguse ja astus siis kõrvale, et neiu saaks sisse astuda.

Väikesest esikust viis uks tillukesse hämarasse, kuid väga mugavasse elutuppa. Mööbel oli enamalt jaolt taaskasutusest pärit, ent hoolikalt valitud, ning kitsa simsi alla oli paigaldatud ajast-arust gaasikamin. Ühe toolidest olid hõivanud kaks kassi – üks must-valge, teine punakaskollane –, mõlemad keras. Kui Claribel tупpa astus, sirutasid loomad ennast, häälitsevad vaikselt ja tõmbusid uuesti kerra.

„Astuge edasi,” ütles Claribel mõttetult, sest Marc oli juba otse ta selja taga.

Nad seisid hetke ja silmitsesid teineteist. Claribel oli kena tütarlaps, peaaegu kaunitar, kuldsed juuksed olid rangesse krunni keeratud, tal olid rohelised silmad, sirge nina ja täidlased huuled. Ta oli pikka kasvu, kauni kehaga, ja nägi välja palju noorem kui ta kakskümmend kaheksa eluaastat.

Claribel uuris meest ja kortsutas natuke kulmu, sest Marc uuris teda veelgi pingsamalt. Tal oli pikkust üle saja kaheksakümne sentimeetri ja laiad õlad lisasid suurust. Ka oli ta nii suure mehe kohta päris nägus. Tal olid tumedad juuksed, kus vilksatas pisut halli, jõuline nina, kitsas enesekindel suu ja tumedad silmad. Vanust võis tal olla kolmekümne viie ja neljakümne vahel ning ta riietus oli maitsekas: konservatiivne, ent elegantne.

„Olge nii kena ja võtke sukkpüksid – või mis iganes need on – jalast, et ma saaksin te jalga vaadata.” Ta heitis pilgu kellale. „Mul on viis minutit aega.”

On alles ülbe mees! Keegi peaks teda õpetama, mõtles Claribel, kui Marc võttis arstikohvri. Neiu tõmbas sukkepüksid jalast, istus kõrge leeniga toolile ja sirutas jala välja.

Jalg oli porine ja verine, Marc vaatas ja kompas seda ning ütles, et peale turse pole midagi hullu ja soovitas jala puhtaks pesta. „Kas teil vannituba on?”

Claribel neelas alla terava vastuse, mis tal keelel oli, läks toa tagumisest uksest välja ja sulges selle enda järel. Vannituba oli väike umbne ruum, kuhu pääses magamistoast. Claribel pesi jala puhtaks ja läks tagasi elutuppa, kus Marc silmitses kaminasimsi kohal rippuvat akvarelli.

„Teie kodukoht?” tahtis mees teada.

„Jah.”

„Läänes?”

„Jah.” Claribel oli istunud toolile ja jala uuesti välja sirutanud. „Te ütlesite, et teil on ainult viis minutit...”

Marc kükitas ta ette, puistas jalale penitsilliinipulbrit, sidus kinni ja tõusis püsti. „Ma ei meeldi teile,” nentis ta.

„Ma ei tunne teid. Täna abi eest. Te olite väga vastutulelik.”

„Ma pole eriti vastutulelik inimene.” Marc sulges kohvri, Claribel avas talle ukse ja pakkus talle hästi hooldatud kätt.

„Hüvasti, doktor van Borsele.”

Marc surus põgusalt ta kätt. „Hüvasti. Kas te elate üksi?”

Claribel oli üllatunud. „Jah. Kui Enochi ja Tootsi mitte arvestada.”

„Ma loodan, et te ei ava võõrastele ust ega lase ennast sõidutada inimestel keda te ei tunne.”

Claribeli kaunis suu vajus lahti. „No kuulge! Te tõite mind peaaegu väevõimuga koju ja ütlete nüüd...” Ta püüdis oma häält talitseda. „Ma ei roni kunagi võõraste autodesse ega ava neile oma ust. Kelleks te mind peate?”

„Kõige ilusamaks tütarlapseks, kellesarnast ma pole juba kaua aega näinud.” Marc ei naeratanud. „Head õhtut, Claribel.”

Claribel pani ukse mehe järel riivi ja seisis, kuni Marc minema sõitis.

„Veider mees,” ütles ta kassidele, „ja liiga ennast täis.”

Claribel läks kööki ja hakkas valmistama õhtusööki, mõtted tiirlemas selle juures, milliste vahenditega anaks sellest mehest natuke õhku välja lasta. „Ma julgeksin väita,” arutles ta valjult, „et kui pääseks ta jäise kesta alla, võiks leida üsna meeldiva inimese. Võib-olla on ta armastuses pettunud. Või õnnetult abielus. Ja mida ta teeb Londonis, kui on hollandlane?”

Claribel tõstis omleti taldrikule ja läks elutuppa sööma. „Huvitav, kus ta töötab? Erapraksises või teeb koduviisiite või mõnes haiglas?”

Claribel lõpetas söömise, toitis kassid, pesi nõud, läitis gaasikamina ja võttis kätte pooleli oleva kudumistö, ent ei suutnud keskenduda. Ta pani kudumistö kõrvale, puges voodisse ja tõdes pahaselt, et uni ei tule, kuna mõtles tahtmatult mehele, kellega oli kohtunud. „Hea, et me rohkem enam teineteist ei näe,” ütles ta kassidele, kes olid ennast voodijalutsisse sättinud, „sest ta käib närvidele.”

Kui Claribel järgmisel hommikul tõusis, riidesse pani, sõi, toitis kasse ja koristas oma pisikest korterit, sadas ikka veel vihma. Füsioterapia osakond avati kell üheksa ja osakonnajuhataja preili Flute'i käsu kohaselt pidi Claribel poole tunni pärast alustama tööd koos ortopeedi doktor Shutteriga. Enne seda oli vaja märkmed läbi vaadata.

Täna hommikul oli buss märgade riietega reisijatest ärritavalt tulvil. Claribel kiilus ennast rahuliku olekuga linnahärra ja purpurpunase punkarisoenguga noore neiu vahele ning hakkas mõtlema eelolevast päevast.

Väsitavast päevast. Doktor Shutteril jagus energiat kahe mehe jaoks ja ta ootas seda ka teistelt. Polnud kahtlust, et selleks ajaks, kui ringkäik lõpeb, on Claribelil rohkem patsiente, kui preili Flute'i esialgses, niigi täis nimikirjas oli. Peale selle mõned oma patsiendid, kellega Claribel pidi enne lõunat tegelema, ning õhtupoolikul doktor Shutteri kodused haiged. Claribel jõudis mõttele, et talle tehakse liiga, sest peale tema töötas veel neli täiskohaga füsioterapeuti ja lisaks mõned osalise tööajaga. Pealegi leidis ka teisi ortopeede, kes olid leebemad ja aeglasemad kui härra Shutter, ent millegipärast sattusid just nemad alati koos töötama. Ega Claribel pahandanudki, sest mees oli nooruslik ja lahe tüüp, vastukaaluks murtud kontidega patsientidele, kelle vastu ta oli alati lahke, ning Claribel ei pannud arstile ta hoogsust pahaks. Mõned tüdrukud, kellega ta töötab, ütlevad, et doktor ajab hirmu nahka, aga Claribeli see ei häirinud. Tema enda isa oli kõva sõnaga mees.

Jerome'i haigla oli vana hoone, mida oli aeg-ajalt kōpitsatud ja plaanitud viia kogu kupatusega üle Londoni